

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. július 7.
(csütörtök)**

Horváth Géza

AKI MINDEN MÖGÖTT VAN

Énekek: 168; 510

Alapige: Ezsd 7,27-28

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, hogy eléd borulhatunk ezen az estén is, hűséges Urunk. Magasztalunk téged – ahogy az énekíró írta, mi is vallhatjuk –, hogy irgalmas, nagy Úr vagy, és hogy bűnbánattal is eléd borulhatunk.

Engedd meg, hogy hadd tegyük ezt ma este is! Hiszen nincs olyan nap, amikor ne vétettünk volna, akarva-akaratlanul, tudva vagy tudatlanul, szándékosan vagy automatikusan. Olyan sokszor áthágjuk törvényedet, rendelkezésedet, zsinórmértékedet, elvárásodat, vagy egyszerűen nem is kérdezzük akaratodat, már maga ez bűn és engedetlenség!

Köszönjük neked, Urunk, hogy mégis irgalmasságod oly közel van, mert közel jött hozzánk Jézus Krisztusban a te szereteted, a megváltás csodája, a szentségnek, az új életnek lehetősége.

Köszönjük, hogy ezért a közelségért is hálát adhatunk, hogy te nem vagy messze egyikünkötől sem, ezért kérünk, Urunk, hadd nézzük meg ma este is a te igédet! Hadd köszönjük meg neked, hogy a te igéd örökérvényű, nem lehet azt mondani sosem, hogy elavult, a régieknek szólt, akkor aktuális volt, de ma már nem az.

Ma is e régi hír – halljuk, hogy – örökre új, ma is ugyanúgy itatja a mi lelkünket, választ ad kérdéseinkre, problémáinkra, és ugyanúgy fedd, útbaigazít bennünket, mint az akkoriakat.

Hadd köszönjük meg így neked a Szentírást, amit a Szentlélek beemelt a Kánonba, amit olvashatunk, ami táplálékunk lehet. Kérünk, hogy táplálj minket hozzánk illő eledellel!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét Ezsdrás könyve 7. fejezetéből, a 27. és 28. versekből olvasom eképpen: „*Áldott az Úr, atyáink Istene, aki arra indította a király szívét, hogy felékesítse az Úr házát, amely Jeruzsálemben van. És aki hozzám fordult ir-*

galmasságával a király és tanácsosai előtt és a király minden hős fejedelme előtt. Én pedig megerősödtem, az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugvó keze által, és családfőket gyűjtöttem össze Izráelből, hogy eljöjjenek velem.”

Kedves Testvérek! Ezsdrás könyvének történelmi háttéréről már hallhattunk vasárnap is, ezt most nem szeretném újból elmondani. Annyival egészíteném ki, hogy a babiloni fogságból való hazatérés több részletben történt.

Az egyik ilyen csapattal megy haza – Artahasztá perzsa király uralkodásának 7. évében többekkel együtt – az Áron családjából származó Ezsdrás pap, aki elhatározza, hogy elmegy Babilóniából és hazatér Jeruzsálembe, ahol már folyik a templom építése.

Ezsdrás pap volt, de én nem állnék meg itt, hanem tegyük még hozzá, hogy hívő pap volt. Sokan azt gondolják, hogyha valaki pap vagy egyházi tisztséget visel, az már csak hívő ember lehet. Tudjuk a Szentírásból is, hogy nem biztos.

Voltak olyan papok, mint Ezsdrás, akiről nagyon kedves dolgokat olvasunk, és ez a két vers is olyan, amely szinte a legjobban meghatározza Ezsdrás jellemét, életét, munkáját, szolgálatát. Ezsdrásnak nemcsak a papi hivatását, munkáját említhetjük, hanem az élő Istennel való szoros, szeretetteljes, alázatos kapcsolatát emelhetjük ki, amely az ő számára nagy ajándék, és Istennek nagy kegyelme.

Lehet, hogy ma valakit a diploma tesz pappá – nemrégén volt diplomaosztás a teológiákon is –, mi már a pap szót nem használjuk Jézus Krisztus áldozata óta, de így szerepel az Ószövetségben, hogy Ezsdrás pap. Lelkesszé tehet valakit a diploma, de királyi papsággá – ahogy olvassuk az Újszövetségben –, csak a Jézus Krisztusban való igaz hit, a megváltott és neki odaszentelt élet szentel valakit.

A 7. fejezet 10. versét is kiemelném, hogy Ezsdrás jellemét lássátok: „Mert Ezsdrás erős szívvel törekedett arra, hogy kutassa és megcselekedje az Úr törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és végzéseket.” Három olyan dolgot olvasunk Ezsdrásról, amely őt királyi papsággá szenteli és avatja. Tehát nemcsak pappá, lelkesszé, hanem királyi pappá is teszi.

1. Kereste, kutatta az Írásokat.
2. Megcselekedte azokat.
3. Tanította.

Ezek egymásra épülnek. Mit ér kutatni, ismerni, ha nem cselekszem, és ha nem cselekszem, akkor nincs jogom tanítani, másoknak elmondani.

Ezsdrás azonban így élt, ilyen hite és ilyen reménysége volt, hogy: kutatta, cselekedte, tanította Izráelben a rendelkezéseket és végzéseket. Ma így lehet mondani: az ígét. Komolyan vette azt, amit Isten rendelt, és végrehajtotta, sőt tanította, még egy ellenséges környezetben is, amilyen ott volt Babilonban. Ebben az ellenséges környezetben, amely mindig körül vette az Isten népét, királyi papságát, ma is van aktualitása ennek az ígének.

Három dolgot emelnék ki ezekből az ígékből a testvéreknek, amit szeretnék hangsúlyozni Ezsdrás könyvének a fényében.

I. Ha egy nép nem tér meg, kemény marad, Isten megbünteti. A zsidók akkori története erről beszélt, ilyen volt a Babiloni fogság. Még a világban is így ismerték, hogy a zsidók nemzeti bűnének a büntetése volt a babiloni fogság. Előtte mennyi figyelmeztetés hangzott, mennyi tiszta ígét adott az Úr! Gondoljatok Ézsai-

ásra vagy Jeremiásra, akik a fogságot megelőző kornak vagy annak a kornak a prófétái! Isten szeretgette és próbálta bűnbánatra bírni a népet, mert ha a nép bűnbánatra jut, akkor Isten megkegyelmez, visszavonja az ítéletet, akkor nem jön Babilon. Nem jönnek az idegen népek, hogy rajtunk tapodjanak.

Hadd mondjam el a testvéreknek, amit látok a különböző dokumentumfilmekben, hogy mit végeztek itt a tatárok, a törökök, a németek, az oroszok, szinte nem is tudjuk felsorolni, hogy hány nép tapodott rajtunk, meg még hány fog esetleg, de olyan kevésszer hallom azt, hogy: „ám, de bűneink miatt gyúlt harag kebledben...”

Ahogy az asszírok lerohanják 722-ben az északi törzseket, majd a délieket a babiloniak, az az Istennek mindig egy megengedett büntetése, ostora. Az a baj, amikor egy nép nem veszi észre, hogy ebből meg kellene, lehetne térni.

Úgy látom a mai időket is, hogy a mi magyar népünknek is ez a nagy baja. Ez az ország – valljuk meg őszintén – még el sem indult azon az úton, hogy elmondja Istennek azt, hogy „... Jézus engedd hozzád térted, Veled halnom veled élnem...” (Ref. 342) „Téríts meg Uram, és megtérünk!” – amikor felkiált Jeremiás. Ez a nép nem tér meg.

Valaki azt mondta az egyik alkalmon, hogy nem is egy országnak kell megtérnie, hanem az embereknek. Persze ez egy irreális elvárás, hogy egy ország mindeztől megtérjen. Nem volt így Ninivénél sem, hogy mindenki megtért volna – egészen bizonyos –, de a nagy része igen.

Amikor indul egy nagy ébredés, az nem azt jelenti, hogy mindenki hívővé lesz, hanem azok, akik hívővé lesznek, az egy olyan nagy tömeg, hogy a többiekre hatásos van, a többiek ahhoz fognak igazodni, még ha nem is térnek meg.

Testvérek, vegyünk nagyon komolyan, hogy mindaz, ami egy népet, nemzetet, országot ér, az – tudjuk a Bibliából, hogy – nem véletlen büntetés, nem Isten tudta nélkül történik.

Az oroszok, a törökök, a tatárok vagy a habsburgok nem úgy jöttek be, hogy csak úgy rájuk törünk, – mint ahogy a babiloniak sem úgy jöttek be –, hanem Isten megengedte. Nekünk lehet imádkozni. Nem osztom azt a véleményt, hogy nekünk nem lehet imádkozni azért, hogy egy ország megtérjen, vagy egy országban ébredés legyen. Dehogynem, lehet és kell is!

Az élő Istentől elpártoltunk, és más isteneket kezdtünk el imádni.

Az 1800-as évek első felében Mária Dorottya főhercegnő, aki a német pietizmusból jött, a budai várban imádkozott ezért az országért, mert látta, hogy itt milyen nagy a sötétség. Németországban már a pietizmus hatására lelki ébredés indult, valami fény felgyulladt, és akkor ő, mint egy kis gyertyácska, ebből a fényből eljött ide a sötét Magyarországra. Megvoltak itt a templomok, zúgtak a harangok, folyt a liturgia, csak éppen élet nem volt, az Úr nem volt ott. Mária Dorottya főhercegnő elkezdett imádkozni Magyarország ébredéséért. Így indult az ébredés. Így indult évtizedek múlva, mint a zenében elindul a kék Duna, és mint egy kis csermely, néhány hang. Ahonnan ered a folyó, ott egy picit kis vizecske elindul, és majd a zenében kiteljesedik, szinte magunk előtt látjuk, hogyan hömpölyög az egész folyam.

Sárospatakon egy ferences szerzetes, Kopácsi István által indult el a reformáció. Ő mondta azt, hogy mi nem azt csináljuk, ami a Bibliában van; ahogy élünk,

tanítunk, annak a Bibliához semmi köze nincs. Átala indult el egy reform – úgy, mint Ezsdrás által –, felhasználta ezt a szerzetest Isten. Ma is milyen jó lenne, ha ilyen szerzetesek lennének, akik azt mondják, hogy ami a Bibliában van, aszerint szeretnénk cselekedni, élni.

A teológián az 1920-as években Sárospatakon elindult az ébredés. Egy Kopp Miklós nevű atyafi Erdély keleti részéből eljött a teológiára, és hozta ide az evangéliumot. Erdélyben már terjedt az evangélium, látta, hogy itt a teológián egy hívő teológus sincs, és elkezdett imádkozni.

Azt szoktuk mondani, hogy egy fecske nem csinál nyarat, én magam kicsi vagyok, kevés vagyok. Ez igaz. Csak ne felejtsük el, hogy Ezsdrás nem maga volt, hanem ő az Úrral volt!

Mit csinált? Kereste, kutatta, tanította az Írást, nem adta fel, nem hagyta abba, nem mondta azt, hogy ezeknek falra hányt borsó. Mit érek én egyedül? A maga helyén azt tette, amit Isten rábízott.

Az Ezsdrás 9,13 is nagyon fontos lesz, mert leírja, hogy mi a kegyelem. Ezt is olvassuk el a Bibliában, hogy Isten kegyelmi munkája hogyan mutatkozott meg az életükben!

„Mindazok után pedig, amik elértek minket gonosz cselekedeteink és nagy vétünk miatt...” Nem az az ország a hibás, amelyik leigáz, ránk tör hitetlenül és pogányul, hanem azt mondja Ezsdrás, hogy mi vagyunk a hibásak gonosz cselekedeteink és nagy vétünk miatt. „... te, Istenünk, jobban bántál velünk, semmint bűneink miatt érdemeltük volna.” (Ezsd 9,13) A Bibliában ez a kegyelem, hogy jobban bántál velünk, mint ahogy érdemeltük volna.

Tanáraink mondogatták olykor, hogy kapsz egy „kegyelemkettést.” Azt jelenti, hogy igazság szerint megbuktatnálak, de többet adok, mint amit érdemelsz. Az Isten ígéje szerint ez a kegyelem.

A másik jele az Isten kegyelmének – a Bibliából is így látjuk –, hogy van vége. „Nem feddődik minduntalan, nem tartja meg haragját örökre.” Hanem, már a próféták által az Ószövetségben, amikor Ézsaiás és Jeremiás próféták, ők mondják, hogy ennek lesz vége. Sőt, amikor elmennek Egyiptomba, majd vissza fognak jönni onnan, mert lesz vége!

Isten kiméri, és csak egy időre engedi át az ő népét az ellenség kezébe. De háttart szab az ellenségnek, nem tehet vele azt, amit akar. Nem korlátlan az uralma és a hatalma semmilyen földi hatalomnak, ezt nagyon jó most is tudnunk!

Az az Isten, akiről azt mondja a Lukács evangéliuma, hogy aki királyokat emel és királyokat dönt, őneki bármikor joga, hatalma, ereje és kegyelme van arra, hogy véget vessen a büntetésnek.

II. A másik, ami miatt ezt az ezsdrási ígét felolvastam, testvérek, az ebből a 7. részből nagyon szépen kiderül, és a 27-28. versekben különösen: lássuk meg, hogy minden mögött ott van egy nagy rendező hatalom! „Áldott az Úr, atyáink Istene, aki arra indította a király szívét...” (Ezsd 7,27) Artahasztá, a történelemből is ismert perzsa uralkodó szívét az Isten irányítja.

Gyerekkoromban kaptam egy zsebórát. Először leszereltem a hátlapját. Azt gondoltam, hogy az óra annyiból áll, hogy van egy nagymutató, egy kismutató, esetleg egy másodpercmutató és egy számlap. Amikor levettem a hátlapját, bele-

csodálkoztam abba a sok kis alkatrészebe; ilyen kis fogaskerék, amolyan fogaskerék, így mozog, úgy mozog, de ahhoz, hogy működjön, milyen bonyolult, pontosan összeállított szerkezetre van szükség!

Ez jutott eszembe, mikor elolvastam ezt az ígét, hogy történik valami, kiad egy király egy parancsot – Artahasztá most azt adta ki, hogy menjél haza, építs templomot, szedjél aranyat, én is adok neked, csak építsd az Isten házát –, a mögött ez csak az óramutató vagy a számlap. Mögötte van egy működő, élő, rendező hatalom a háttérben, amit szem nem lát, csak a hit érzékel.

Ma is ilyen időt élünk, amikor vannak történések, ezeket mindenki értékeli, figyeljük meg, akármerre megyünk! Amikor az áremelés elindult, bemegyek a boltba, ahol két idős néni beszélget egymással: - Emlékszel, amikor még liszt sem volt, amikor sorba álltunk? Nem arról beszéltek, hogy mi mennyibe kerül. Mindenki valahogy értékeli a mostani eseményeket: háborút, híreket, inflációt, gazdasági válságot, most a forint bezuhanását, ez is megdöbbenő, és ami még ezután lesz!

Az a kérdés, hogy ki látja e mögött, hogy ott van az élő Isten! Ki látja e mögött az óraszerkezetet, hogy az működik ugyanúgy? A hit látja, a hit szemei. Ezsdrás ezt látja: „arra indította a király szívét Isten”. Nem a király döntötte el, hanem úgy irányította a király szívét Isten, mert egy nagyobb hatalom irányítja, vezérli a királyt is, az örökkön-örökké élő, ahogy a nagymutatót is egy nagyobb szerkezet vezérli.

Ezért boldog tudat az Isten népe számára, hogy még a hitetlenek, az istentelenek is az Isten kezében vannak, mert azokat is Isten irányítja. Az övéit meg Lelke által vezeti, ez a nagy különbség! „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten gyermekei.” (Róm 8,14)

Akik az övéi, azokat vezeti a Lélek, a másikat pedig irányítja. Kiderül, hogy nem azt tesz, amit akar, hanem sokszor azt teszi, amit nem akar. Olyan szép, amikor az Ószövetségben megkeményíti a fáraó szívét Isten – meg van az oka, legfőképpen a célja ezzel –, utána pedig meglágyítja a szívét, mert kiderül, hogy ez az egész világ az ő kezében van. Sokszor belecsodálkozik az Isten gyermeke, hogy még az ellenséget is a jóakaróivá teszi.

„Áldott az Úr, atyáink Istene, aki arra indította a király szívét, hogy felékesítse az Úr házát, amely Jeruzsálemben van.” (Ezsd 7,27)

III. Két fontos üzenetre hadd bontsam ezt a harmadik részt:

1. Ha egy idegen királynak, egy pogány uralkodónak a szívét arra indítja Isten, hogy felékesítse az Úr házát, akkor mennyire kell, hogy az Isten népét ez vezesse, ha még egy pogány uralkodónak is ez a vágya! Még akkor is, ha ezt ő akaratlanul teszi, irányítás alatt. Ad neki mestereket, ezüstöt, aranyat is, és ha kevés lenne, kipótolja. Mennyire kell, hogy az Isten gyermekeinek az életében ott legyen, hogy az Isten házát felékesítsük! Az Isten házát nemcsak fel lehet, hanem fel is kell ékesíteni! Nem mondhatjuk soha, hogy jó úgy, ahogy van! Egy pogány uralkodónak ez a célja, hogy felékesítse az Isten házát.

A '70-es években háztájiban foglalkoztak állattartással az emberek, akkor még két-három tehenet tartottak. A tejet leadták a csarnokban, volt egy kis bevétel belőle. Egy szatmári bácsi egyszer két borjút vitt leadni. A templom előtt ment el, amely nagyon rossz állapotban volt. Felnézett a toronyra, és könnyes lett a szeme, azt mondta: hogy' néz ki az Isten háza? Az egyik borjú árát én odaadom. Erre

megindult az egész gyülekezet, és összeadták a pénzt. Akkor még nem úgy volt, hogy fizesse ki az állam, mint ma, hanem akkor még a gyülekezetek adták össze a pénzt. Arra vezette Isten az ő szívét.

Artahasztá szívét meg arra irányítja. Megtapasztaltam templomépítésnél, hogy hitetlen emberek segítettek, mert mi sem kaptunk egy fillért sem sehonnan, annak idején. Hitetlen emberek szívét irányította az Isten, az övét meg vezette arra, hogy odaszánják az anyagiakat, erejüket, idejüket, gépeiket is, ha kell, hogy a templom felépüljön.

2.Mire indítja ez Ezsdrást? „...arra indította a király szívét, hogy fölékesítse az Úr házát Jeruzsálemben. Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden hős vezető emberének a szeretetét. Én pedig megerősödtem,...” (Ezsd 7,28) Ezsdrás pedig megerősödik.

Amikor a hívő ember látja ezeket a jeleket, csodákat, ő maga megerősödik. Hitben és kegyességben elkezd erősödni. „Megerősödtem az Úrnak az én Istenemnek rajtam nyugvó jókedve szerint, és családfőket gyűjtöttem össze Izráelből, hogy eljöjjenek velem.” (Ezsd 7,28)

Ezsdrás ki akarja fejezni, hogy ez nem magánügy, ez közösségi ügy, ezért elmondja a családfőknek. Családfőket gyűjt maga mellé, többek között ez a gyülekezet csodája. Egy gyülekezetben nem kell „egy fecskének nyarat csinálnia”, hanem egy ember vesz maga mellé másokat, ők is vesznek maguk mellé másokat, és mondják az evangéliumot.

Úgy indult az ébredés, hogy az előbb említett Mária Dorottya főhercegnő imádkozott. A skótok közül hatan Izráelbe indultak misszióba, és Magyarországon megbetegedtek. Elment hozzájuk Mária Dorottya, hogy maradjanak itt, mert van missziói terület, nem kell menniük sehova. Rávette őket, hogy maradjanak itt. Így indult a skót misszióban az evangélium hirdetése, aztán ott hallották mások is, ők megint tovább mondták. Világi beosztású emberek hallották. Elindult a Városmajor utcában a gyermekmunka: Szász Póla néni összegyűjtötte a gyerekeket, akkor kezdődött a gyermekénekek tanítása. Elindultak az Egyesületek. Nem neked kell egyedül harcolni, egyedül értékelni, végy magad mellé embereket!

Ezsdrás nem úgy gondolkozik, hogy összeszedjük minden tehetségünket, és akkor menni fog. Hány ember gondolkozik így! Hanem azt mondja, hogy: „... az Istennek rajtam nyugvó keze által.” Tudja, hogy nem ő fog itt valamit csinálni, nem az ő esze, okossága, erényei, hanem az Isten rajta nyugvó keze.

Kedves testvérek, tanuljuk meg ebből az igéből, hogy valóban van egy felettes hatalom, egy rendező elv ebben a világban, ennek a világnak és ennek az országnak a sorsa nem a szerencsében, a sorsban van, hanem az Úr kezében! Ezsdrás ezt mindig tudta: „... az Úrnak rajtam nyugvó keze szerint.”

Legyen ez úgy, ahogy Pál apostol mondja az egyik gyülekezetnek, hogy „nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket magatokat kereslek” – mikor hirdette az evangéliumot. Milyen jó, hogy Ezsdrás is így gondolkozott!

Hadd bíztassak mindenkit, hogy legyünk mi is ilyen Ezsdrások! Ez nem valami különleges tiszt volt akkor, hanem Isten minden gyermeke lehet ilyen Ezsdrás. Szemlélheti az eseményeket hitben, Isten félelmében, hatalmának tudatában, erejének a bizonyosságában. Vehetünk magunk mellé embereket, bűnt bán-

ni. Imádkozhatunk az ország ébredéséért, a magyar népért, határon innen és túl. Imádkozhatunk, hogy Isten könyörüljön rajtunk, fordítsa felénk orcáját és adjon békességet! Imádkozhatunk a világot is így, a szomszédos országért, a háború befejezéséért, békéért vagy legalább béketárgyalásokért.

Sose felejtsük el, hogy Isten van minden mögött, akarata, tudta nélkül semmi nem történik, csak az, amit ő megenged! Határt szab minden szenvedésnek, büntetésnek, és abban leli kedvét, hogyha könyörülhet, ha kegyelmét mutathatja meg, ha egy népről leveheti az ostort, és simogató, áldó, sokszor könnyeket letörlő szeretetét, kezét és akarata nyilváníthatja ki, mert ilyen a mi Istenünk! Őt szeressük, őhöz tartozunk, és legyünk ilyenek, mint Ezsdrás a magunk helyén, a magunk hitében, amit Istentől kapunk, és soha ne felejtsük el, hogy áldott az Úr, rajtunk tartja kezét, és hozzánk fordul!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálaadással köszönjük neked, hogy te nemcsak teremtő, de fenntartó, gondviselő Ura is vagy mindennek. Köszönjük a kijelentést is, hogy nem szunnyadsz, és nem pihensz, nem alszol, nem felejtkeztél el, nem vetted le a szemedet erről a teremtett világról.

Köszönjük neked, Urunk, hogy láthatjuk – ha valóban hitben vagyunk, ha hitünk szemeivel nézünk – kegyelmednek, szeretetednek azt a sok jelét, hogy jobban bánsz velünk, mint amit érdemlünk, mint ahogy bűneink szerint tehetnél.

Hadd kérjünk téged, hogy indítsd most magyar népünket bűnbánatra, visszatérésre. Köszönjük, hogy a történelemben láthatjuk azokat az időket, amikor ez megtörtént. Megtörtént a reformációban, az ébredésekben, amikor ez az ország odafordult feléd, az egy igaz, élő Istenhez, és eldobta a bálványokat, amiket szorongatott, az idegen isteneket, amiket tiszteltek, még akkor is, ha Jézusnak hívták vagy Istennek szólították.

Köszönjük, Urunk, hogy adtál ilyen időket, és az a reménységünk, hogy ma is fellobozhat a te igéd tiszta lángja. Kérünk, hogy a magunk helyén tégy ilyen Ezsdrásokká bennünket, akik hitben szemléljük az eseményeket, és minden mögött a nagy rendezőt látjuk, téged Urunk, aki óramű pontossággal viszed véghez azt, amit elterveztél és eldöntöttél! Akinek türelme hosszú, szeretete nagy, és irgalmasságod valóban mindig oly közel!

Hadd kérjünk téged, hogy áldd meg a gyülekezetünk öregjeit, betegeit, gyászolóit, kórházban levőket, Urunk! Kérünk, hogy olyanoknál is mutasd meg a te hatalmat, akik nagyon gyenge szállal kötődnek már hozzád! Kérünk téged, hogy ennek az országnak a lakosaival ne bűnei szerint cselekedj, hanem irgalmasságod szerint!

Kérünk a háború sújtotta területekért, kárpátaljai testvéreinkért, hogy ez a rettenetes háború befejeződjön! Kérünk a világ vezetőiért, hatalmasaiért, ahogy hallottuk vasárnap, könyöröghetünk értük, mert te indítod a szívüket, ahogy Artahasztá királynak irányítottad, és olyat tett, amit magától nem is akart vagy nem tudott volna tenni.

Reménykedünk, Urunk, hogy a világ hatalmasait te olyan irányba tudod irányítani, amilyenbe gondolod. Áldd meg a te népedet, sokszor szenvedő, vergődő,

AKI MINDEN MÖGÖTT VAN

kínlódó népedet ezen a földön, szétszóródva az egész világon, akik benned bíznak Krisztusunk, mint Megváltójukban! Kérünk, hogy áldd meg a te örökségedet!

Ámen.

510. ének

1. Ó, lel-kem szent nap - su - ga - ra!

A - hol te vagy, nincs éj - sza - ka.

Bár föl - di köd sza - kad - na fel,

S lá - tás e - lől ne fed - ne el.

2. Ha csendes est szememre száll / S szelíd álmoharmat szítál,
Gondoljam azt, én Istenem: / Nyugodni jó a szíveden.
3. Reggeltől estig légy velem, / Nincs nálad nélkül életem;
Légy velem, ha az éj leszáll, / Nélküled rémít a halál.
4. Ha egy bolygó, bús gyermeked / Gúnyolta szód, mert tévedett,
Ne hagyd bűnben, Kegyelmes, őt, / Emeld fel azt a vétkezőt.
5. Virraszd, akit kór súlya nyom, / Ki koldus, áldd meg gazdagon;
Kit kín szorít, gyász keserít, / Légy álma, könnyű és szelíd.
6. Jöjj, és áldj meg, ha ébredünk, / S világ útján járunk-kelünk,
Míg jóságod szent tengerén / Majd elmerít az égi fény.